

George
Daves
Green

KRKAVCI

BRUNSWICK
JACKPOT

FLEET

FLEET

George Dawes Green

Krkavci

George
Dawes
Green

KRKAVCI

Copyright © George Dawes Green 2009

Translation © Pavel Bakič, 2012

ISBN 978-80-87497-61-6

ISBN 978-80-7473-034-4 (PDF)

Pro tebe, Skye,
kolem jejíhož světla navždy kroužím

Středa

Za matoucího soumraku a s přehnaně přišlápnutým plynem sjížděl Romeo z Blue Ridge Mountains, když mu do cesty vběhl mýval nebo vačice. Se zneklidňujícím drcnutím zvíře srazil. Místo očekávaného úderu to zaznělo, jako by pod autem někdo tiše rozepnul zip. Romeovi to beztak málem utrhlo srdce. Zabrzdil a zastavil u kraje.

Shaw se probudil. „Co je?“

„Něco jsem přejel,“ odpověděl Romeo, vystoupil a vykročil zpátky po silnici I-177, aby mršinu našel. Shaw vylezl za ním. Vyřítel se na ně tirák, rozechvěl vzduch a při průjezdu přidal dlouhý klesající akord. Pak noc utichla. Slyšeli vlastní kroky. Cikády a útržky honky tonky z dále. „Bože můj,“ kroutil Shaw hlavou. „Je to tady. Fakt jsme na jihu.“

Ale po zvířeti ani památky.

Ušli po silnici slušný kus. Čekali na světla reflektorů, aby kolem sebe viděli. Potom se vrátili stejnou cestou a ohlíželi se přes rameno. Nic, ani krvavý flek. Nakonec Romeo zůstal stát a sledoval světlušky poletující nahoru a dolů.

„Vidíš,“ chtěl ho Shaw rozveselit. „Tvému kámošovi asi přálo štěstí.“

„Těžko. Určitě jsem ho přejel.“

„Třeba se obětoval,“ nadhodil Shaw hravě. „Třeba nám chtěl zajistit šťastnou cestu.“

U toyoty se Shaw zeptal, jestli může řídit, když už se mu vůbec nechce spát. Romeo proti tomu nic ne-

měl. Usedl na místo spolujezdce a pak se rozjeli k úpatí hor a do nížin Severní Karolíny. Luplo mu v uších a ve vzduchu zavanula vlhkost. Sklopil si sedadlo, co to šlo, a díval se, jak větve borovic rvou měsíc. Někde za Elkinem zamhouřil na okamžik oči, silnice se pod ním začala kroutit a Romeo cítil, jak prudce klesá do bezedné dřímoty.

Každou středu večer oddalovala Tara návrat domů.

Ve středu večer se totiž losoval jackpot a máma si s pitím vždycky pospíšila. Udělala si do whiskovky gin s tonikem, rozprostřela si tikety na konferenčním stole, zamilovaně je okukovala, jednoho po druhém se jich dotýkala a říkala si, který asi bude ten vítězný. Běžící televize si nevšímala. Celá se zabrala do myšlenek na to, jak si bude žít. Jachty, arizonské lázně, doběla rozpálené řecké vesnice, neutišitelná závist kamarádek. Po první skleničce si namíchala další. Její synáček Jase, Tařin mladší brácha, jí pokládá hlavu do klína a hrál na gameboyi. Vískala ho ve vlasech. Kroužila ledem ve sklenici. V určitou chvíli se barvy končícího dne, barvy na televizní obrazovce a vůbec všechny barvy kolem ní rozzářily, až jimi svět doslova hýřil, a v tu chvíli si poblahopřála, že se štěstí nejvíc ze všech usmívá právě na ni, vzala mobil a napsala dceři:

dneska urco vyhrajeme!!

nebo

kde te mam taricko moje? nosis mi stesti!! musis u toho byt!!

Tara ale věděla, že to je jenom mámení Sirén. Nesměla ho brát na vědomí. Do večera se učila v knihovně, zašla do kina, zevlovala s Clio v obchodáku, jenom aby

se nemusela vracet, než bude po slosování a než táta dorazí domů a odskáče máminu opileckou tirádu. Kolem půlnoci se máma vzteky a lítostí vysílila natolik, že odpadla, a vzduch byl čistý.

Jenomže tuhle středu to Tara zmotala. Nechala si v pokoji učebnici botaniky se všemi podklady z přednášek. Zapomněla ji tam už ráno, ale došlo jí to až v sedm večer, kdy ji po semináři organické chemie našla ve skříňce.

Zítra psala test a ještě se na to ani nepodívala.

Napadlo ji zavolat tátovi. Třeba by jí tu knihu mohl propašovat ven. Kdepak, na to už bylo pozdě. Touhle dobou už razil do kostela na schůzku Lvů z pokolení Judova. Co Jase? Ne, ten by ji napráskal mámě. Měla ho omotaného kolem prstu.

Tak by to nešlo. Musím se tam vrátit, uvažovala Tara, tvářit se jako mílius a nepohádat se s ní, ať do mě bude rýt, jak chce. Pak při první příležitosti zapluju do pokoje, ještě před losováním, než stihne vyletět.

Nasedla na parkovišti do svého otrískaného gea a kampus Georgijské pobřežní univerzity nechala za zády. Po Čtvrté na Robin Road a pak na Redwood Street. Nesnášela ty ulice. Nesnášela jejich pitomá jména a nanicovaté trávníky a řady zakrslých cihlových domů se sedlovou střechou. Ten její byl nejzaksrlejší a nejcihlovější ze všech a stál na Oriole Road. Zpomalila před ním, takže se auto jenom ploužilo, a nahlédla oknem do obýváku. Máma, telka... Malůvka dona Quijota útočícího dřevcem na větrné mlýny. Dřevěná polička s tátovými modely chevroletů a máminými porcelánovými figurkami. Přes okraj gauče trčely Jaseovy nohy. Všechno, co Tara doma nesnášela, jenom zářilo a sálalo teplem rodinného krbu jako v reklamě na nízkouročné půjčky nebo postřík proti hmyzu. Ten pohled byl tak strašný, až musela zavolat Clio.

„Špehuju zvenčí vlastní rodinu.“

„Dost úchylný,“ Clio na to.

„Ten barák je strašná barabizna.“

„Já vím.“

„Vidím bráchovy nohy, má je jak vepřový nožičky v marinádě.“

„Zajímavý.“

„Jenže já musím zjistit, jak moc je máma nalitá.“

„A jak vypadá?“

„To právě nepoznám. Nedohlídnu jí na ruce. Musím ji vidět se sklenicí. Jestli s ní bude kroužit a vystrkovat u toho malíček, tak jsem v loji.“

„Ty polezeš dovnitř?“

„Jinak to nepůjde.“

„Ale dneska snad tvoje máti vyšiluje, ne?“

„Si piš.“

„Tak co tam děláš? Přijed' na Ústředí. Víš, kdo tam bude? Ten týpek z Kings of Unsnap. Jonah. Jak po tobě jede.“

„To už jsi říkala, Clio.“

„Tak přijed' a nech se ohoblovat.“

„Píšu zejtra z botaniky.“

„Ty jsi strašná šprtka, to je šílený.“

„Ohobluj si ho sama.“

„Fajn,“ souhlasila Clio, „přemluvila jsi mě.“

„Couro špinavá.“

„To jsem celá já. Musím letět. Dej vědět, kdyby tvoje máti provedla něco zajímavýho, třeba hrábla bráškovi na šulína nebo nevím co.“

„Pošlu ti fotky,“ slíbila Tara. „Můžeš je hodit na web.“ Zavěsila, povzdechla si a zajela do garáže.

V obýváku se na ni máma hned vrhla: „Kde jsi?“ Tara zaletěla očima k whiskovce a uviděla, že hladina krouží rychle a synkopovaně a malíček že trčí do dáli. Vypadalo to na krušnou noc.

„Měla jsem školu.“

„Máš mi zavolat, že přijdeš takhle pozdě.“

Houby pozdě, pomyslela si Tara, ale to máš jedno.

Máma si nedala pokoj. „Co to bylo za seminář?“

„Ta... organická chemie.“

„Proč na to chodíš?“

Nech to běžet. Únik na svobodu, o nic jiného nejde.

„Nevím, asi je to nějak v osnovách.“

„Ale když z tebe bude nějaká ta tamta, co tě mají co hnát na organickou chemii?“

Tara pokrčila rameny.

„Vyždímají nás do pětníku a ještě tě naučí samé pitomosti,“ vztekala se máma.

To se dalo jen těžko skousnout. Máma jí na školu nepřispívala ani cent. Kromě výpomoci od babičky Nell a nevelkého stipendia šly všechny peníze z Tařina zaměstnání v bance, rodiče jí poskytovali jen jídlo a střechu nad hlavou. Stejně jim měsíčně přispívala čtyři sta padesát dolarů, takže zadarmo to taky nebylo. Musela se krotit, aby na mámu nevyletěla, jenže co z toho? Nezapomínej, že se chceš jenom dostat do pokoje. Nezapomínej, že tahle ženská je ta samá mimozemšťanka s ptačím krkem, cos ji před chvílí pozorovala zvenčí. Tvař se, že nejste jedna rodina, že jsi neviditelná a že se můžeš kdykoli vypařit a nikdo si toho nevšimne...

„Moment. Posad' se na chvíli. Už bude slosování.“

„Mám zítra písemku, mami. Měla bych—“

„Víš, kolik se dneska dá vyhrát?“

Tara zavrtěla hlavou.

„Nedělej si srandu,“ nevěřila jí máma. „Ty to doopravdy nevíš?“

„Doopravdy ne.“

„Tři sta osmnáct milionů dolarů.“

„Síla.“

Obnos se jejího života nijak nedotýkal, ale říkala si, že ji máma třeba nechá běžet, když projeví dostatečný úžas.

„Jenže to je jen hrubá částka,“ stěžovala si máma. „Odvedeš daně a zbude ti jen něco přes sto milionů.“

„Aha.“

„Sto dvacet něco. To snad už skoro nemá cenu. Dělala bys mi, prosím tě? Nechci rušit tadyhle princátka,“ zakroužila máma sklenicí.

V televizi běžela Plastická chirurgie s. r. o., nic pro desetiletého Jasea, ale ten se stejně nedíval. Hrál na gameboyi Mstitele, jako obvykle byl duchem nepřítomný a Tara mu nezájem s radostí oplácěla. Vzala máminu sklenici do kuchyně, nasypala do ní led, nalila Bombay s tonikem a slavnostně drink přizdobila tenkým půlkolečkem limetky. Buď úslužná a pozorná. Zkus ji obměkčit. Nevzpouzej se jí.

Jenomže když se máma vrátila, držela tenkou obálku s okénkem, složenu z nějaké banky, a soptila: „Víš, jak mi to poslali? Rovnou do kanceláře. Angela mi to dala. Ani jsem o té složence nevěděla. Chtějí sedm set dolarů. Táta o tom nic neříkal.“

Jakou odpověď vybrat, aby byla co nejnevinnější? „Hrůza, mami,“ zkusila to Tara.

„Hrůza? Horší ponížení si nedokážu představit. Vůbec. Ani trochu. Tatínkovi je to samozřejmě šumafuk, tatínek si myslí, že se všechno urovná.“

„A neurovná?“

Takový přešlap. Plácla to moc povzbudivým tónem. Matka se rozkřikla: „Tobě to vůbec nedochází, nemám pravdu? Pošlou na nás exekutory. Vezmou nám barák. Seberou nám střechu nad hlavou a džíp k tomu. Budeš muset odejít ze školy. Je mi líto, zlatíčko, ale budeš taky muset začít vydělávat!“

„Jsem trochu přetažená, mami. Mohla bych—“

„A já asi přetažená nejsem? Jsme nuzáci, mám toho po krk, tvůj tatík dělá, že to nevidí, a vy si snad děcka myslíte, že je to nějaká noční můra, co se z ní probereme.“

Přijdeme o všechno, copak to nechápeš? Loď se potápí. Do nás vládá miliardy na záchranu nenalije. Půjďme ke dnu! Budeš muset plavat, milá zlatá, budeš muset—“

Ale v tu chvíli z televize zazněla fanfára a máma okamžitě ztichla. Lehce pleskla Jasea, aby jí uvolnil místo, a v předklonu překontrolovala moře tiketů.

„A nyní,“ ohlásil vážně moderátor, „přichází v naši loterii Max-a-Million dnešní slosování o jackpot. Tentokrát dosáhl výše... tří set osmnácti mi-li-o-nů dolarů.“

Na obrazovce nikdo nebyl, zněl jen hlas toho funebráka. V záběru stálo osudí ve tvaru urny, naplněné lehkonoze tančícími plastovými míčky. Jeden z nich se nečekaně vznesl na vzdušném závanu, skutálel se po točité cestičce a zůstal stát před kamerou.

„První číslo je... dva-cet sedm.“

„Máme,“ zamručela máma. Chtěla znít nezaujatě, ale oči jí jen zářily.

Tara kradmo udělala pár kroků směrem k předsíni.

„Další číslo zní čtyřicet dva.“

„Taky by bylo,“ utrousila máma.

A Tara se rozhoupala a ladně se vypařila, dokud si máma pro samé okouzlení čísla ničeho nevšimla.

Zavřela za sebou dveře od pokoje a posadila se k psacímu stolu s notebookem. Právě jí napsala Clio:

furt děláš že študýruješ, ty malá kurvičko? má podle tebe jonah wright léčivý sperma? spadne ti po něm tuk z boků, pasu a stehem? beztak na ústředí nebyl. dorazil ten úchyl seth z jaxu. wick už mě sere. chcípnu tady, musím vypadnout.

Tara jí odepsala:

Teprv začínám. Chytla mě máma. Čumí na slosování. Za 20 sekund jí rupne v bedně a bude tóčo.

A jako na zavolanou se z obýváku rozlehl mámin pekelný výkřik, ještě strašlivější než obvykle. Potom: „TARO! TA-RO!“

Mmmt, napsala Tara a otevřela dveře. „Co je?“
„TARO!“

Dneska naříkala zvlášt' úpěnlivě. Tara se vrátila do obýváku a uviděla, jak máma klečí před televizí a Jase se choulí v koutě. Mámě totálně přskočilo. Pusu měla dokořán, ve výšce držela tiket, po tvářích se jí koulely slzy a tentokrát v tom nebyla jen obvyklá opilecká sebelítost, ale skutečná hrůza. „BOŽE MŮJ!“ křičela máma, jako by jí Všemohoucí právě ukázal svou tvář. Svírala tiket v pěsti a kolébala se sem a tam. „BOŽE MŮJ! BOŽE MŮJ! BOŽE MŮJ!“

Čtvrtek

Shaw umíral horkem. Toyota z devadesátého prvního měla tak chabou klimatizaci, že musel jet s otevřenými okny, aby se udržel při životě. Jenže vzduch, který foukal dovnitř, byl stejně horký jako z výfuku tryskáče, takže umíral tak jako tak. Na chvíli se zařadil do pruhu vedle obřího kamionu, aby využil stín, jenže kamion odbočil před úsekem, kde se nákladáky vážily, a zase ho tím vrátil do pece, a to už se Shaw víc než dvacet čtyři hodin pořádně nevyspal a proseděl za volantem celou noc s výjimkou jednoho zdřímnutí na odpočívadle poblíž Charlotte. Red Bull, kafe a speed už mu lezly z uší a krajina v Georgii nenabízela nic než borovice a stužku dálnice. Navíc mu lezlo na nervy, že Romeo zařezává. Ještě v horách usnul jako dudek. Potil se, klepal, občas zaskřípal zuby a Shaw mohl vyletět z kůže. Nejvyšší čas ho vzbudit.

Ale až za chvíli. Na Floridu zbývala necelá hodina. To horko ustojí. Měl za sebou další nanicovaté studené jaro v Ohiu a na Floridu už to podle jeho propočtů mělo trvat posledních padesát šest minut. Když přežije to vedro a nudu a bude držet sto třicítku, dostanou se na Floridu za nějakých padesát pět minut a... čtyřicet sekund a dají si tam snídani.

Pak si všiml, že auto táhne ke straně. Volant se mu v ruku trochu chvěl a uhýbal doleva. Shaw měl za to, že ví, čím to bude. Levá přední pneumatika pomalu ucházela. Romeo ji měl před odjezdem dát do pořádku.

ku, ale určitě zapomněl. Shaw zahrnul na prvním sjezdu. Stály tam čtyři benzínky, ale on chtěl jen vzduch, takže si ani nevybíral a náhodně u jedné zajel ke kompresoru na kraji parkoviště.

Ještě když zhasl motor, přišlo mu, že svět kolem něho uhání.

Vystoupil, vzal hadičku a zjistil, že ventilek pneumatiky je k nepoužití. Věděl, že Romeo náhradní mít nebude. Vešel do obchodu. Jmenoval se „Chummyho gurmánský koutek“, ale byla to tuctová samoška. Chipsy se salsou, poličky sladkostí, široká stěna elektrifikovaných limonád. Ale vládl tam příjemný chládek a holka za kasou měla pod tričkem pěkně rostlá prsa.

„Dobrý den,“ pozdravila ho a na konci přidala jižanské stoupnutí hlasem. Jeho první jižanka. Ne že by holku odtamtud nikdy nepotkal, ale tahle byla první, kterou potkal přímo na jihu. Cheryl, stálo na jmenovce. Shaw si přejel zuby jazykem, aby z nich dostal špínu. Rád by jí odpověděl nějak chytře, ale nic ho nenapadlo.

„Máte měřák tlaku?“ zeptal se. „Musím si zkontrolovat pneumatiky.“

Cheryl položila na pult omlácený přístroj. „Hlavně s ním neujedte.“

„Bez obav.“

Srdečně se na něj usmála.

Vrátil se k toyotě, přidřepil k levé přední pneumatice a vyhýbal se dotyku s poklicí kola. Tlak ukázal 190 kilopascalů, což celkem vzato nebylo tak málo. Trochu kolo přifoukl a zkontroloval zadní pneumatiky, které mu ukázaly uspokojivých dvě stě.

Romeovy dveře se otevřely. „Co je?“ ozvalo se.

„Kára trochu táhne.“

„Kde jsme?“

„V Georgii.“

„S tím horkem si, koukám, nedělali prdel.“

Jestli to není v pneumatikách, pomyslel si Shaw, tak nejspíš bude vyosené kolo. Nebo má dokonce vadné ložisko. Hlavně ať to není ložisko! Dohodli se, že si náklady na výlet rozdělí napůl, ale půlku nového ložiska platit nehodlal, bylo to přece Romeovo auto. Třeba by poruchu šlo skousnout, přetrpět jízdu do Key West a tam auto prodat. Plán byl takový, že se nechají najímat na rybářské lodě, dostanou se na Trinidad a v životě už nepáchnou do daytonského Techworldu, kde z nich dosavadní práce dělala zombíky.

Došel zkontrolovat pravé přední kolo. Zase si vzpomněl na prodavačku. Aspoň už věděl, jak s ní navázat rozhovor. Mohl by zajít dovnitř a říct: „Pneumatikám nic není, asi mě auto prostě táhlo sem.“ Stačilo by to takhle? Náznakem, tajuplně? Nebo by jí měl vysvětlit, že se pod zemí táhnou siločáry, co ve svých průsečících roztácejí víry, a že tyhle víry někdy fungují jako obří magnety? Sotva. To už by se jí mohlo zdát mimo.

Možná by stačilo jednoduché „Moje auto je na blondýnky“.

Trefa. Paráda. Od Piquy a Ohia ho dělilo kdovíkolik kilometrů a nebyl tu nikdo, kdo by ho soudil, leda Romeo, a jeho názor se nepočítal. Klidně si mohl říkat, co ho napadne.

Zatímco se vracel do obchodu, zastavila u pumpy dodávka, jedna z těch televizních se satelitem na střeše. WSAV, místní televize ze Savannah. Tankovat nepřijeli. Nenápadně zaparkovali bokem a Shaw chvíli přihlížel. Nejdřív vystoupil řidič, po něm nějaký švihák, nejspíš reportér, a pak ještě někdo. O něčem se radili. Shaw si začal připadat jako pitomý čumil a radši šel dovnitř.

Cheryl už u kasy nenašel. Nahradil ji nějaký Asiat. Telefonoval s někým mobilem a brebentil čínsky, korejsky nebo nějak podobně. Shaw mu vrátil měřák, Asiat

ho převzal, ani se na Shawa nepodíval a dál štěbetal do telefonu.

Pak si Shaw všiml, že Cheryl stojí u výlohy a vyhlíží na přenosový vůz venku. Stála k němu zády. Přistoupil k ní s tím, že pořád může vyrukovat s tou průpovídkou o blondýnkách, jenomže Cheryl taky telefonovala a vypadala, že je z něčeho celá vyjevená. „On vlastně jako kámoší s mým bráchou.“ sypala ze sebe. „Oba choděj do třetí třídy. A vytahuje se, že je ta výhra jejich.“

Krátká odmlka. Pak Cheryl navázala: „Jasně, Ashley, ale nikdo ani nevěděl, že to bylo u nás! Ještě to vůbec neohlásili! Choděj si sem pro losy každou chvíli.“

Další pomlka. „Ne, dělá do kopírek. Já je znám, víš co, choděj do Obrody. To mě podrž. V pátek ti o tom popovídám,“ zasmála se.

Všimla si Shawa. „Momentík,“ omluvila se kamarádce. „Můžu vám pomoci?“ zeptala se.

„Vrátil jsem ten měřák.“

„Cože?“

„Ty pneumatiky za to nemohly. Prostě to víte co, jenom táhlo.“

„Táhlo?“

„Jako že mě to auto táhlo sem.“

„Chápu.“

Netušila, o čem to plácá, a bylo jí to jedno. Prohlížela si další přenosový vůz zajiždějící na parkoviště. „Páni, on přijel další! Od Jaxu! Musím letět, Ashley,“ omluvila se a zavolala: „Pane Hu! Jsou tu od další televize!“

„Zavolat Courtney, že přijít! A najít Wes!“

Cheryl se odvrátila od okna a překvapilo ji, že tam Shaw pořád stojí. „Všechno v pořádku?“ zeptala se.

„Proč sem jezdí ty televize?“ chtěl vědět Shaw.

„To... Prodali jsme tady ty losy.“

„Co za losy?“

„Do loterie.“

„V tomhle obchodě?“

„No.“

„A výhra?“

Ukázala na tabuli u regálů s tikety. V JACKPOTU MAX-A-MILLION NA VÁS ČEKÁ... Pod nápis někdo fixou doplnil 318 000 000,00 \$.

Nad takovými možnostmi, nad takovým obrovským číslem, se Shawovi sevřel žaludek.

„Milionů?!“

Přikývla. Už vytáčela další kamarádku.

Shaw se pokusil zklidnit dech. „A vy ty vítěze znáte?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Nikdo je nezná. Musejí se přihlásit. To trvá třeba týdny.“ Dovolala se a přestala si ho všimát. „Rosemary, nazdar! To neuhodneš!“ vypískla do telefonu.

Proč mu lhala? Proč mu tvrdila, že vítěze nikdo nezná, když těsně předtím slyšel, jak je drbe po telefonu? Nejspíš si všimla, jak kontroluje pneumatiky u toyoty, která vypadala jako otlučená kartotéka na kolech, a kvůli tomu si ho nechtěla vážit a podělit se s ním o svoje tajemství.

A sralo ho to snad? Prodávala hovna někde v prdeli světa, byla vlastně celkem hnusná a co bylo Shawovi po tom, jak jí připadá jeho kára?

Jenže mu po tom něco bylo, uvědomil si. Dožralo ho to. Rozestoupila se v něm propast hněvu.

Prošel uličkou k bankomatu. Chtěl si vybrat, ale nakonec se neodhodlal. Nevydržel by pohled na svůj ubohý zůstatek. Zastavil u chladničky se zmrzlinou – byla vyvedená jako pirátská truhla a z třpytivé ledové tříště uvnitř se kouřilo. Zatímco on měl na celou dovolenou dechberoucích devět set padesát dolarů, někdo jiný právě vyhrál tři sta osmnáct melounů. Jen tak! Jmění vyplácené na rodinku nýmandů z jižní Georgie!

Mají vůbec představu, co s ním? Nemají. Vlastně určitě přijdou o tu trochu přízemního štěstí, co měli předtím. Budou mít pocit, že je nikdo nemá rád, ztratí důvěru k lidem, bude jim mizerně. Vrhne se na ně každý mrchožrout, co tu jejich hostinu zvětrí. Slyšel, jak se Cheryl směje do telefonu, a trhalo mu to uši jako skřípění nehtů po tabuli. Vyšel na sluneční světlo právě ve chvíli, kdy televizní štáby vcházely do obchodu, a pomyslel si: Na tenhle kšeft já mrdám.

Romeo se sice probudil, ale byl pořád rozespalý. Přestat se smažit a dojít si na záchod působilo jako láková představa, jenže to by musel natáhnout nohy, zvednout opěradlo a smést si drobky z košile, takže zůstal, kde byl. Ležel, maně vyhlížel na přenosové vozy a dumal, kolem čeho může být takové haló. Pořád nad tím uvažoval, když Shaw otevřel dveře.

„Co tu dělají ty přenosáky?“

„Jseš přece ohromná hvězda, Romeo. Jdou po tobě,“ utál Shaw muziku a nastartoval. Aby mohl rozpálený volant vůbec vzít do rukou, sebral ze zadního sedadla tričko a použil ho jako kuchyňskou chňapku. Vyjel na silnici.

Byl nějaký nabroušený, přesně jak býval, když dostal košem.

„Musím si odskočit,“ ozval se Romeo.

„Měl sis vzpomenout dřív.“ Shaw najel na čtyřproudovku, ale zabočil opačným směrem než zpátky na hlavní. BRUNSWICK-CENTRUM, stálo na ceduli.

„Spal jsem,“ protestoval Romeo. „Nemůžeme se tam na otočku vrátit?“

„Ne.“

„Proč?“

„Je to tam na hovno.“

„To byla až tak šukézní?“

„Kdo, ta prodavačka? Koho ta zajímá?“

Takže ho vážně odpálkovala. Musela s ním flirtovat kvůli jeho okouzujícímu křivému úsměvu, ale pak jí určitě přišel jako moc divný patron nebo moc velký loudil, takže vycouvala. Stávalo se to každou chvílí a Shawa každé odmítnutí nastartovalo. Tentokrát jako by se ale do uražené pýchy míchal nadšení. Shaw pohyboval rty a leskl se potem. „Víš, co zajímá mě?“ zeptal se. „Ve vesmíru je fůra energie, jasný? Spousta sil, všude kolem, v každý molekule. A my dva jsme chytrý, jsme schopný, jsme mazaný. Chápeš? Ale přitom jsme jak duchové. Nedokážeme nic udržet, všímáš si? Všechno skrz nás jen projde a je to v háji. Všechno shrábnou ostatní. Jeden se nestačí divit.“

„Jasně,“ přisvědčil Romeo. „Rozumíme si.“ Ale pravda to byla jen napůl. Hlavně si potřeboval odskočit a přál si, aby se Shaw přestal užírat.

Tara seděla za bankovní přepážkou a dávala do pořádku účty, když vzhlédla a uviděla, že se blíží paní Potrová. Paráda, pomyslela si. Poslední den v práci, poslední hodina, a jako dáreček na rozloučenou schytám nejkudlivější a nejprolhanější ze všech škudlivých lhářek, co mi tady ze života dělaly peklo.

„Dobrý den, paní Potrová, co pro vás mohu udělat?“

Zákaznici se na krku vyjímalá dlouhá modrá tepna, která jí v rozčilení vždycky pulzovala. V bance ji ani jinak neznali. Praštila na Tařinu přepážku dopisem: Vyrozumění o nedostatečných prostředcích. Práskla s ním opravdu silně a procedila: „Dvacet pět babek? Vy po mně chcete dvacet pět babek? Za co? Že se od vás nechávám oškubat? Nenenene. Tentokrát ze mě nic nevyždímte.“

Tara se snažila rozpomenout, jaké to bylo, když ještě žvásty paní Potrové měly nějakou váhu. Ale nedařilo

se. Život před výhrou už jí začínal připadat jako dávná minulost. Jen se jí nesmíš vysmát do obličeje, nabádala se, stačí porazit tohoto posledního démona a jednou provždy s tou debilní dřinou sekneš. Pak ji pustíš z hlavy a už se k ní nebudeš vracet.

Nahlédla do počítače a vlídně odpověděla: „Mně to ukazuje, že na vašem kontě nebylo jedenáctého června—“

„Jedenáctého jsem si ukládala! To tam nevidíte?“

„Vidím jeden vklad třináctého—“

„Správně! Jedenáctého totiž měla moje sestra záchvat cukrovky. Tušíte vůbec, co to s člověkem udělá? Máte aspoň tušení?“

„Zní to příšerně.“

„Nic jsem si jedenáctého neukládala, protože jsem byla v nemocnici. Myslíte si, že tam chodím ráda? Takže jsem si uložila dvanáctého, hned jak to šlo—“

„Nebo třináctého.“

„Slečinko! Já do téhle banky chodila, když vy jste ještě byla na houbách. Dřív jsem měla dojem, že si mě tu váží. Myslela jsem si...“

Ale Tara měla hlavu plnou azurové oblohy, kterou přinesl jackpot. Jackpot, který všechno změnil a před nímž všechno bledlo, paní Potrovou nevyjímaje. Otevíral jim budoucnost stříbrným klíčem. A za necelou hodinu už se o tu zprávu podělí s Nell! Mám to prostě vybalit, nebo ji nejdřív poškádlit? Nechat ji hádat? Na každý špatný tip bych pak mohla říct: „Ne, víc. Držíš se děsně při zemi,“ a pak—

„Posloucháte mě vůbec?“ štěkla paní Potrová.

„Co prosím?“

„Posloucháte? Mě? Vůbec?“

„Ani ne. Trochu jsem se zamyslela.“

Kobra na krku začala pulzovat. „Zavolejte mi pana Allena. Okamžitě.“

„Proč? Chcete mě nechat vyhodit?“

„Chci mluvit s panem Allenem!“

„Pan Allen už šel domů. Můžete se za ním stavit zítra. Ale padáka kvůli vám nedostanu, protože už tu nedělám. Jsem tady poslední den. Abych pravdu řekla, už mi v téhle díře běží poslední minuta. Připomenete mi, nad čím tu fňukáte?“

Přímo před jejíma očima se paní Poterová měnila v rozšklebenou příšeru. Pohled pro bohy.

„Jak jste to říkala?“ pokračovala Tara. „Dvacet pět?“ Sáhla do peněženky pro dvacku a pět dolarovek a vyházela je před raněnou dámičku. „Tumáte. Dáreček na rozloučenou,“ prohlásila. Pak přidala dva čtvrtáky a niklák. „I s úroky.“

Odvrátila se a zase začala s účty na monitoru. Po chvíli uslyšela, jak si paní Potrová významně odfrkla a odklopýtala.

Ale peníze shrábla. Tím tomu nasadila korunu, pomyslela si Tara. Teď už je dnešek vážně perfektní.

Skončila s papírováním, úplně obyčejně se rozloučila s pokladními a vyrazila. Na cestě zpátky do Brunswicku si ohulila Santogold, jak nejvíc to šlo: „Jedem, jedem, v tomhle závodě jsem k nezastavení!“ Obloha nad močály se táhla do nekonečna, Tara měla celý svět v hrsti a připadalo jí, že se vznesla z vlastního těla, že současně sedí v geu a vznáší se na nebi. Cítila se tak svobodná a nabuzená, až musela otevřít ústa a zakřičet si.

Zapípal jí telefon. Zpráva od Clio.

Ustredi. Modry kod.

Modrý kód znamenal totální záchvat paniky a obvykle ho vyvolal nějaký basák, co Clio zamotal hlavu.

Tara vytukala odpověď:

Nemuzu.

Vzápětí dorazilo:

Modrej az na pudu!

Tara to vzdala. Co mohla dělat? Zajela na Ústředí, jak přejmenovaly Skeetův a Bobbieho dům. Stál na Altama Avenue, v ponuré kolonii pro bílou chudinu nazvané Španělské zahrady, na které až na maurský oblouk neuměle vyvedený na ceduli nic španělského nebylo, a po zahradách taky ani stopy. Otevřel jí Bobbie. Všichni kouřili trávu a koukali v bedně na Sarah Silvermanovou. Tara se vydala hledat Clio. Našla ji, jak si v kuchyni rozmrazuje pizzu v mikrovlnce. Byl tam s ní ten Jonah z Kings of Unsnap. Snažil se působit apaticky, přihrble a jako by ho už omrzelo žít, jenže mu to kazil obří nadskakující ohryzek. Úplně ošklivý zas ale nebyl, jeho kapela nebyla k nesnesení a Tara včera dokonce trochu uvažovala, že by do něho šla. Ovšem mezitím ho jackpot smetl z povrchu zemského. „Zdááárek, Táááaro,“ protáhl Jonah a nevykřesal v ní ani jiskřičku zájmu. Sotva mu kývla na pozdrav. Zadívala se na Clio a ta ukázala k posuvným dveřím na zahradu.

„Kam valíte?“ chtěl Jonah vědět. „Lesbíte se? Já jsem taky na holky!“ Nevšímal si ho. Vyšly ven – plevel, plechovky od piva, zarezlá strunová sekačka – a zavřely za sebou.

„O co jde?“ začala Tara.

„O co jde tobě? Furt jen ‚mám fofr, mám fofr‘, co to má jako znamenat? Normálně to vypadá, jako že mi chceš naznačit, že už spolu nepečem.“

„Ne, vážně toho mám hodně—“

„Nelži mi, kryso. Vyklop to. Vyhráli jste v loterii?“ Úder meteoru. Neztrácej hlavu. Tvař se nechápavě. „Cože?“

„Nelži mi. Vůbec ti to nejde.“

„Já jen nechápu, na co se vlastně ptáš.“

„Laurie Masseyová povídala, že jste shrábli jackpot z Max-a-Million.“

„Jackpot?!“ Vyjevenou dělala už dost dlouho. Ted nastal čas vrátit úder, jinak byl konec. „Dělá si srandu? Hrabe jí?“

„Že prej to tvůj brácha vyžvanil nějakému prckovi.“

Clio byla urostlá, nápadná, po rukou se jí táhlo tetování a levou tvář se proplétal stříbrný had. Provrtávala člověka pohledem. Tara ji měla hrozně ráda a nechtěla jí lhát, jenže si doma slavnostně slíbili, že nikde nic neřeknou. Jestli Jase přísahu porušil, byla to jeho věc, ale Tara rodinu zradit nehodlala. Zahleděla se Clio do očí a řekla: „Brácha má bujnou fantazii, to víš moc dobře.“

„Tak někdo asi vyhrát musel.“

„Nepovídej. My to nebyli.“

„Ses ale začala schovávat a všechno—“

„Schovávat? Se prober, gumo, prostě toho mám nad hlavu. Právě jsem vypadla z banky. Myslíš, že bych tam chodila hákovat, kdybych právě vyhrála všechny prachy na světě?“

Clio zamyšleně a dlouze potáhla z cigarety. „Já jen že kdybys vyhrála,“ řekla potom, „učůrávala bych štěstím do kalhotek. Ale jestli na mě hraješ habadůru? Jestli na mě začínáš kašlat nebo tak něco... Tak nevím nevím. To bych si šla skočit. Bez keců. Vážně.“

„Sklapni konečně. Nekašlu na tebe. Kámošky?“

Pohládila jí po krku.

„Pracky pryč, úchylačko,“ zareagovala Clio.

„Ještě bys prstíčkem hrabala,“ kontrovala Tara.

„To neuhodneš,“ změnila Clio téma, „kdo včera odcházel s vyleštěným bambusem?“

„Ale ne. Tamten doktůrek? To ne! Humus!“

„Mně to povídej.“

Musím to ještě udržet pár dní pod pokličkou. Pak to prozradíme a já ji nejdřív vezmu do New Yorku a pak do Paříže, bude to nejlepší výlet všech dob a Clio mi odpustí, bude muset, je to přece moje kamarádka. A roz-

bít jackpot přece znamená mít všeho do sytosti: lásky, bohatství, snů, odpuštění, nebe, oceánu, bot, moci nad paní Potrovou, všeho, nic se člověku neodpírá a tak to prostě bude.

Shaw surfoval. Motelový pokoj měl zadní dveře, které nechal dokořán, a zvenčí se dovnitř hrnulo horko, pyl, slaný vzduch a za srdce beroucí vůně jakési révy, která kvetla hned na zápraží. To všechno se mísilo s motelovým pachem plesnivých škvárobetonových tvárnic a navíc ještě s výkřiky a nečekanými poryvy hudby od existencí plazících se po silnici číslo sedmnáct. Ráj. Několikrát si mocně lokl ledového čaje a pokračoval v hledání na webu.

Cheryl v samošce říkala, že ten někdo dělá do kopírek. Shaw zabrousil na Zlaté stránky a zjistil, že v Brunswicku jsou takové firmy jen dvě, když nepočítá řetězce: Kopírky Murray a Boatwrightovy kancelářské potřeby a kopírky.

Klikl na Murraye, který se načítal bolestně pomalu a nakonec se pochlubil vzkazem z roku 2006:

Vážení zákazníci, vzhledem ke stoupajícím nákladům a zahraniční konkurenci...

Zavřel krám. Krachnul.

Vrátil se, klikl na Boatwrightovy kancelářské potřeby a kopírky a spatřil obrázek výkonného ředitele Mitche Bowrighta se svatozáří, kterou se vyznačují fotky z ateliérů. Protože ale moc poučil oči, vypadal ředitel jako buldok, a taky působil příliš dychtivě. A ten stín v uchu, Mitchi, to jsou chlupy? Na fotce pro veřejnost? Máš duto v hlavě?

Ale hlavně: Jsi můj člověk?

mitch boatwright brunswick georgia mu vyhodilo záplavu zbytečností. Tak například se v adresáři pennsylvánského města Scranton z roku 1870 dozvěděl, že tam

byl Henry Boatwright železářem a že pradlena Greta Schuleitová pocházela z německého Brunswicku. Potkali se někdy? Spali spolu? Chodila za ním do pokoje nad dílnou?

Měl bych se soustředit.

Co tohle? „Joseph Boatwright zemřel roku 1892 a zanechal po sobě ženu Kathleen, syny Abnera a Edgara a dceru Louise, která je sezdaná s doktorem Mitchellem Scharlachem z Brunswicku v Georgii.“

Scharlach, to je mi jméno. Že bych se přejmenoval? Shaw Scharlach?

Dál těkal sem a tam. Boatwright za Boatwrightem, ale většina jich ležela pod drnem na hřbitovech v Brunswicku v Georgii, Brunswicku v Maine a New Brunswicku v New Jersey. A těch pár, co byli naživu, žilo nepoužitelně daleko. Shaw si dal na jazyk půlku tablety speedu a nechal ji rozpustit. Připomínala ovocný bonbon, ale byla sušší, věcnější. Upil z obřího hrnku čaje.

Romeo, který za jeho zády už zase spal jako dudek, začal skřípat zuby.

„Choděj do Obrody,“ povídala ta čubka Cheryl. Co taková Obroda bude? Nějaký kostel? Fitko, klub nebo tak něco? Naťukal obroda brunswick georgia a zjistil, že se trefil napoprvé: Prvních dvě stě výsledků odkazovalo na kostel Duchovní obrody na Altama Avenue. Dal vyhledat duchovní obroda mitch boatwright brunswick a dostalo se mu osvětlení:

Dívka na pódiu. Dvanáctiletá Tara, dcera Mitche a Patsy Boatwrightových. Měla nasazené oslí uši. Fotka byla z Vánoc 1999 v kostele Duchovní obrody v Brunswicku. Dívka byla trochu kost a kůže, ale ty pronikavé oči!

Tara. Líbilo se mu laciné pozlátko toho jména, typické pro skutečný jih.

Dneska jí bude dvacet jedna nebo dvacet dva.

tara boatwrightová facebook

Ale Tara Boatwrightová na Facebooku byla babizna z australského Perthu.

Nebylo v tomhle georgijském městečku možné, že si jeho Tara Facebook ještě vůbec nezaložila?

tara brunswicková georgia myspace

A měl ji.

Bylo jí jednadvacet. Přezdívku měla „johnny’s girl“ a na pozadí se roztahoval Johnny Depp. Shaw okamžitě klikl na fotky. Zase ty oči. Pane jo. Zvědavé, výrazné, nevinné. Ale ne zas moc. Na jedné fotce z pláže se ohlížela do objektivu a bylo vidět, že má nejenom nádherný zadek, ale že taky ví, na co se člověk dívá. Na jiné měla rozmazanou řasenku, těsný černý náhrdelník a černou ofinu. Přísně vystrčená brada. Tvářila se nebezpečně. Páni. Porveš se se mnou, Taro? zazubil se. Řekl bych, že porveš.

Snímek z rockového koncertu, s nějakou kamarádkou vyparáděnou jako goth. S Clio na Drive Fast & Shut Your Eyes v Savannah! Nejoblíbenější kapelkaaaa!

Další fotka, tentokrát s Clio a pár dalšími holkami: GAUNERKY!

Fotka malého bráchy Jasea.

Různí kluci. James, nicka, Wynn, totéž. Možná byl Wynn o stupínek víc v pohodě, o stupínek větší tvrdák. James prkenně pózoval před kostelním autobusem.

Nejrůznější fotky dalších příbuzných a kamarádů.

Dvě fotky s tátou Mitchem, lehce prkenné. S mámou jen jedna.

Zato víc než deset s babičkou Nell.

Na jedné se smály a tancovaly ruku v ruce: S Nell v New Orleansu. Na další stály v Tunice v Missouri před řadou jednorukých banditů. Tara vypadala tak sotva na čtrnáct – propašovala ji Nell do herny?

MILUJU:

Johna Christophera Deppa jr.

Nell

Cyklovyjížďky na pláž

Našeho Pána!

Mámu, tátu a Jasea

Clio

Grilované krevety v Southern Soul

Zlaté retrívry

Fridu Kahlo

Bratránka Alfreda

Strach

FILMY: Všechno s JCD jr.!

Taky Donnie Darko, Kill Bill 1 & 2, Umučení Krista, Přízračný svět.

Fakt parné letní dny

Vážně tam psala *Strach*?

Tady mám všechno, co potřebuju, pomyslel si Shaw. Všechno, na čem jí záleží, všechno, co pro ni má cenu. Do Tařiny baziliky vstupuje šelma. Rabiát, barbar.

Sklopil pohled a zjistil, že se mu klepe ruka. Přitiskl dlaň k rohu stolku, aby tomu zabránil, ale dál se mu třásla.

Proč? Protože mám strach? Nejspíš. Jo. Ale co? Tak jako dřív už nemůžu žít ani hodinu. Žít jako podělaná krysa v Techworldu v Daytoně? Spíš ani vteřinu.

KNIHY: Pod skleněným zvonem. Žabákova dobrodružství. Opičí tlapka od W. W. Jacobse.

Strach,

ŽIVOTNÍ CÍL: Vypadnout z BW.

Z BW? Z jakého BW? A proč z něj tak touží utéct?

Myslí snad *black and white*, černobílou? Odkazuje tím k bezbarvosti a nudě každodenního života?

Moment. Jasně. Bruns-Wick. Jak jinak.

Čaj byl sladký a slabý, zurčel mu v krku a byl lahodnější než cokoli, co kdy ochutnal. V pažích a nohou Shaw cítil chlad, jako by je měl z kamene. Přejel si prs-

ty po stěně a vlastní dotyk mu přišel odtažitý. Vsadím se, že když mi bude chtít zkřížit cestu, ještě jí s radostí ukážu, čeho jsem schopný.

Do DENÍKU Tara před týdnem napsala:

Včera v noci jsem si začla dělat starosti a to pak nedokážu přestat a neusnu. jde na světě jen o peníze? Ale Nell je nikdy neměla & je spokojená jak hrom. Chtěla bych si vzít stříhorukého edwarda. Chtěla bych BÝT stříhoruký edward.

Dál tam stálo něco, z čeho Shawovi zatrnulo:

Nemontujte se do lidí co mám ráda, ROZSTŘÍHÁM vás a nikdo vás už nedá do kupy. Bez legrace.

Najel na internetový adresář 411.com. Nell Boatwrightová žila na Egmont Street a Mitchell Boatwright na Oriole Road 38.

Na Birdseye našel letecké snímky Brunswicku, pořízené zřejmě za stejně zdechlého dne, jako byl ten dnešní. Hrstka aut na silnici 314 a na Gloucester Street, ale na většině ulic bylo mrtvo a zely prázdnotou, nikde ani živáčka.

Oriole Road 38

Birdseye s ním širokým obloukem přeletěl brunswickou chemičku, koleje i nemocnici a pak začal postupně klesat. Jako na pavoučím vlákně se Shaw snášel do středně zámožné čtvrti, až zůstal viset přímo nad Boatwrightovic domem. Jednopatrový cihlový dům, kterému ve srovnání se sousedy charakter nijak nepřebýval ani nechyběl. Oválná skvrna za domem mohla představovat nafukovací bazének. Na dvorku osamělý vyčouhlý strom. Po jedné straně nejspíš živý plot, na druhé dřevěný.

Shaw byl tak nabuzený, až musel vstát a chodit sem a tam.

Vrátil se k notebooku. Jen si to prohlídni, pomyslel si. Ten dům, jeho dílnu. Síla. Vážně to zvládne? Bude

muset. Chce přece žít. Nežítí už má plné zuby. Věděl, že každý odpor bude třeba bez milosti rozdrtit. Jestli mu budou vzdorovat, bude jim před očima muset povraždit jejich blízké. A jak ustojí jejich zhrozené pohledy? Tak, že se napíchne na žílu nezlomnosti a moudrosti. Že bude jasně vědět, o co mu jde. Šlo mu o krásu. O nic menšího než o život naplněný ryzí krásou. Za ten dá cokoli.

Dobře.

V tom případě můžu začít.

Ale co Romeo? Co s ním?

Obrátil se na spícího partáka, který na posteli kňučel ze spaní jako zraněný pes.

Sotva Tara zabouchla dveře od auta, uslyšela z bungalovu zavýsknutí doprovázené orchestrem mňoukajících koček, a vzápětí ji už Nell zdravila z verandy. „Ahoj, holka!“ Hlas měla drsný, nakřáplý, vysoký. Její objetí člověka málem rozdrtilo. Vzala Taru do náručí a zakývala se s ní dopředu a dozadu. Taře vždycky připadalo, že babička voní popcornem.

Nell ji zatáhla do kuchyně a předvedla jí svou novou hračku, zpívající jelení hlavu. „Killing me softly with his song,“ zpíval šesterák. Pořád koulel očima k rybě na protější zdi, která mu odpovídala písní „Hook, Line and Sinker“. Nell se mohla uchechtat.

Pak s Tarou zasedly ke kuchyňskému stolu, daly si krabí karbanátky a popíjely červené víno z Austrálie. Kočky se jim ovíjely kolem nohou. Tara pomyslela na jackpot a celá se zatetelila.

„Jak bylo ve škole?“ zeptala se babičky. Nell bylo šedesát dva let a vlastně byla v důchodu, ale pořád učila v rámci letního programu, který se jmenoval Nadějná vyhlídka a sloužil dětem, které žádné vyhlídky neměly. „Jeremiah mi povídal, že ho vyrazili,“ začala